

името си. Петъръ Овчаровъ, Райчинъ, Спирдончето, Иванъ Остенътъ и нѣкои други, се разговаряхъ за бждщето въстание.

— Азъ съмъ вече съвсѣмъ готовъ за свадбата, очаквамъ само и револвера си отъ Филибе. Пратихъ и сто и седемдесетъ гроша за него: три овена отидохъ, казваше Петъръ Овчарътъ, прѣдсѣдателъ на мѣстний комитетъ.

— Ама наздраво ний незнаемъ кога ще се вдигне байряка. Едни думатъ по Благовѣцъ ще си закървавимъ ножоветъ, други — по Гергевденъ, а вуйчо Божилъ го туря на връхъ майсъ... казваше Спирдончето, снаженъ и хубавелякъ момъкъ.

— Ти гледай шомъ кукне кукувица и се зашуми гората... но азъ и сега съмъ готовъ: който часъ рѣчътъ.

— Ехъ, нашата Стара-Плашина много юнаци е посрѣщала и нази ще посрѣщне, каза Иванъ Остенътъ.

— Петре, ти казваше за даскала: та двама души прѣтуналъ а? Юначага!

— Кога ще ни дойде на гости да му цалунъ ржчидата, дѣто галила тѣй хубаво? питаше Райчинъ.

— Той ни прѣвари, даскалътъ, ама и ний ще се погрижимъ да го достигнемъ. И наша милость отбира малко отъ занаята, отговори Иванъ Остенътъ.

Иванъ Остенътъ бѣше юнакъ и вѣщъ стрѣлецъ. Убийството на Дели-Ахмеда лачи, се приписваше нему. За това и мѣстнитѣ турци го извардяхъ, но безуспѣшно до сега.

На вечерята пихъ за здравето на Огнянова.

— Да даде Господъ живъ и здравъ да го видимъ скоро... Зимайте примѣръ, момчета, отъ него, казваше Цанко като гавржтваше паницата съ виното.

— Азъ се хващамъ, съ който иска, обади се нетърпѣливата булка Цанковица, че утрѣ рано-рано ще ни довтаса, като соколъ тука.

— Хж, що думашъ, булка Цанковице? ами азъ,